

N:o 277.

Af herr J. Bengtsson i Bjärnalt, *i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om reglering af prästerskapets aflöning m. m.*

»Främjandet af religionsvården ligger väl de flesta samhällsmedlemmar om hjärtat, och den mindre bemedlade kan vara lika benägen som den i ekonomiskt hänseende bättre lottade att verka för detta ändamål genom att lämna något, om ock ringa, bidrag till prästens aflöning.» Med dessa ord har prästlöneregleringskommittén angifvit, att den ingalunda anser en personlig afgift till prästerskapets aflöning vara förkastlig. Och ehuru kommittén icke velat förorda, att en sådan afgift ovillkorligen skall utgöras, har kommittén dock föreslagit, att det borde öfverlätas åt hvarje församling att för sin del besluta om dess upptagande. Åtskilliga af de myndigheter, som haft att yttra sig öfver kommitténs förslag, hafva ock uttalat sig för personliga afgifter, men kommitténs förslag i denna punkt har dock ej vunnit understöd af regeringen, på grund hvaraf det för Riksdagen nu framlagda förslaget till lag om reglering af prästerskapets aflöning icke upptager någon bestämmelse om personlig afgift för detta ändamål.

Det kan visserligen framhållas, att en sådan skatt skulle i någon mån drabba samhällets mindre bemedlade medlemmar hårdare än de bättre situerade, men man torde dock ej kunna förneka, att åtskilligt talar för upptagande af en dylik skatteform i det kyrkliga beskattningssystemet. Väl är det sant, att personliga afgifter i allmänhet torde vara mindre tidsenliga; men det personliga förhållande, hvori församlingsmedlemmarna stå eller åtminstone borde stå till sin själasörjare, torde — synes det mig — göra en personlig afgift just till denna själasörjare mindre förhatlig. Hvarje person — han må vara rik eller fattig — har ju behof af prästernas verksamhet, och då det väl näppeligen torde kunna påstås, att den rikes behof i detta afseende är större än den fattiges, synes det mig som om man

knappast kunde tala om någon orättvisa, i den händelse en afgift påfördes utan hänsyn till skatteförmågan — allt dock under förutsättning, att denna afgift ej sattes alltför hög. Under den förutsättningen betvivlar ej heller föredragande statsrådet »att mången mindre bemedlad skulle vara villig att med en personlig afgift bidra till fyllande af kyrkans behof af löne-medel, då ju det ändamål, för hvilket afgiften skulle utgå, nämligen religionsvårdens upprätthållande, fortfarande af de flesta i vårt land inses och erkännes såsom synnerligen betydelsefull».

Afgiften bör dock, såsom nyss framhölls, vara låg; och dess utgörande bör stadgas såsom obligatoriskt inom *alla* församlingar, ej blott — såsom i kommittéförslaget — i de församlingar, som själfva bestämt, om och till hvilka belopp, inom ett visst maximum, dylika afgifter böra utgöras. Hvad jag vill föreslå är därför, att en allmän personlig afgift till prästerskapet påläggas hvarje svensk man och kvinna, som fyllt 18 år, och att denna afgift bestämmes till högst 50 öre för man och 25 öre för kvinna om året. En sådan skatt skulle, enligt uppgift, för hela riket uppgå till något öfver en million kronor.

Beträffande de församlingsavgifter, som under viss förutsättning skulle komma att utgöras, föreslår Kungl. Maj:t, att det inkomstbelopp, som skall läggas till grund för desamma, skall beräknas för jordbruksfastighet till 6 procent och för annan fastighet till 5 procent. Då jag icke finner något skäl, hvarför inkomsten skall beräknas olika för de respektive slagen af fastigheter, föreslår jag, att densamma för såväl annan fastighet som jordbruksfastighet beräknas till 6 procent.

På grund af hvad jag sålunda anför, tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen måtte vidtaga sådana ändringar i Kungl. Majts proposition med förslag till lag om reglering af prästerskapets aflöning, att

dels en allmän personlig afgift till prästerskapet påläggas hvarje svensk man och kvinna, som fyllt 18 år, och att denna afgift bestämmes till högst 50 öre för man och 25 öre för kvinna om året,

dels vid bestämmandet af församlingsavgift inkomsten såväl af annan fastighet som af jordbruksfastighet beräknas till sex kronor för hvarje fulla 100 kronor af taxeringsvärdet jämlikt senast fastställda taxeringslängd.

Stockholm den 31 mars 1908.

J. Bengtsson.